

πό τα «Σύντριμμα» το πεδίτον είναι χαριτωμένον. — Το «Η...Η» ένεισι μίαν λεπτοτάτην παραπλήσιαν. — Και το «Φεγγάρι» στο πηγάδιο λακών, κυνηγώνταν. — Τάλα (άπ)ως καλά, μάλλον συνειδούμενά. — Και διά νά δημοσιεύσουν, τα ιδιόφωτα έσσι κ' έσσι αλλά μικρά πράγματα. — Έν γένει; ή Σελίς μας ωραία και... μεγάλη.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΥΓΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδόν ψευδόνυμον δυνατότεραι, ή ανανεώσεται, σε δεν συνοδεύεται όποιο τον δικαιωματος δρ. 1. Τα δυνατόνεμα ή ανανεώσεται ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1918. Όσα συνοδεύονται από Α. δικαιών είς άγνωστα, κατ' άστο Κ είς κοιταστα.]

Νέα ψευδώνυμα: Μαρίς Ζιλλάδ, ά. (ΑΘ). — Άγρης, ά. (ΑΚ). — Αρθιούνη Κεραμός, ά. (ΚΜ). — Ελλην Λεοπόδης, ά. (ΣΚ). — Ησσική Υδα, ά. (ΣΠ). — Τρελή Μελαχρονούδη, ά. (ΣΠ). — Ήσσης τον Μάρη, ά. (ΚΚ). — Παπούνος Βιομήχανος, ά. (ΔΑ). — Παλλακάρης της Φακής, ά. (ΚΑ). — Γαρούτης, ά. (ΑΦ). — Ελλας τον Βενιζέλον, ά. (ΝΒ).

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Θαραλέα Αιασών, ά. Καρδία Πάπιαλόγου, ά. Διδώ, Λουκής Λάζας, ά. — Ήσσης των Γιαννιτσών, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έτενθυμούν ν' ανταλλάσσουν: ή Φιλελευθέρας «Ελληνίς» (0) με «Ελληνικήν Καρδιάν». — ή Ήσσα Γαλάτεα (0) με Κάκιαν. Λορεΐδης Βασιλείου τον Βουλγαρούτον. — ή Ενδοξός Κναντελεύκος (0) με Βαλτάνεκήν Συναγάλαν, Ρεθούλην, Φούσουλαν, Ιγό, Νηρέδα τον Πηγειού, Ήσσηδά των Πανισάνων. — ή Νοσταγία (0) με Αγίανα Ηλίου, Αμάσιοντον Λέσιαν Μέγαν Ναπολέοντα. — ή Τρελή Ναυτοπόδια (0) με Δοξούμηντην «Ελλάδα», Ηπειρούτην Λοζαν, Σεντενινήν Κορφιατούλαν — ή Αρειής Σανθούλα (0) με Ήραιοπαδή, Μαρκησίαν της Χάριτος. — ή Τρελή Σανθούλα (0) με Ηλίων. — ή Αετιδέας (0) με Ηρίδα, Αντονάτερον τον Βιβαντίον, Ερεβάλλαν Κλέφτικο Βόλη. — ή 13η Μαΐου 1915 (0) με Ρεμβόδη Σελήνη, Πλυνό Χαμόγελο, Μοναχούθη, Μέλλοντα Φιλόσοφον. — ή Ίδαιος Ζεύς (0) με Νόραν. — ή Νικηφόρος Βουέντιος (0) με Ακτήν, Ανατέλλοντα Ηλίου. — ή Αρματολός τον «21» (0) με Ήσσης τον 1913, Εθνικόν, Γιά την Πατρέλα, Ναυτούλαν, Σεντενιανίαν, Άδαν Κλεψύτο, Βόλη, Ρεζεντά, Ήπιοβασίλεια, Φάνα, Χάστα, Δοκασάνοντα Ρήγην, Αήθην, Μίαν Τρελούλα, Ανεμάνηρ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Φιλελευθέραν «Ελληνίδα» (έστειλα) Μαρία Μ. (βεβαίως, ήτο πρόσωπος) ή ά. Κ. Διευθυντής του Ταχυδρομείου ήχ έννοος τα φύλλα των Πρακτόρων) Αγίτην (πρόσεγε όλλος το χλωροφρύτιον δεν είναι παγιδιά) «Αφροδιζένον» (έλαβα, εύχαριστώ) Φωνήν της Πατρίδος (έλαβα, εύχαριστώ) Τρελήν Ναυτοπόδιαν (έλαβα, εύχαριστα, έστειλα, εύχαριστώ) Ερυθρών Προσωπίδα (έστειλα ήχι, τό προτύμων των ιδιωτών δεν ισχύει πλέον) Πλαν. Αθ. Γεωργ. (για την ηγετήση δι' άγριεις ή έπιστολής σου διό τον ίδιον) Κυκλαμίδαν (πολύ μ' έλύπησε ή θίνατος της καλής σου ζείτας) πρόσφερε τα συλλογήσια μου και είς τον άγριατον Κοομούροντος) Μεγάλην «Ελλάδα» (βραβεύοντας) Αέραν τον Αμροβανικό (έλαβα, εύχαριστώ) δεσπ. Ρ. (εύχαριστο πολύ διά την φραντίδα) Ηλιοράσιλεια (δεν δύναται νά τα χρησιμοποιήση) Ραδοστερανώμενην «Αρούν» (έλαβα) Λεοντόκαρδον Λεωνίδαν (παλαιά πράγματα δεν είναι ένθυμομένοι ούτ' έγω τα ούματά των) Μεστηρώδη (βραβεύοντας) χαίρω που σου ζησες τοσον τό διήγημα του Κακού Γάτου και ή αληθινά ωραία γλώσσα της μεταφράσεως) Σκλαβωμένην Πόλιν (εύχαριστο πολύ

διά την τόση άγριάτη και μένει ή γιαγιά! την άγκαρασε ο Θεός; να έγειρε την εύγεια της) Στεγνηματώδης (ναι, διώρατα τα τστράδια σου Μικρών Μυστικών) Πραγούδης της Λευτερίας (έστειλα ήχι, διά προσετούν εις τη Εύσημα του 1916) Νεαρός Φιλόσοφον (μή δινέπαια της φορές απότελεσμα νέα στο αποθαρρυντούν) «Ερδούζον Κινανθένευκον (έστειλα) Στρατηγός Βοκαλότον (χαλάραντας αντελήφθης το λάθος και ωραία το διύθεως) Λειτον τον Οφέων (αντό και σου ένεργανα) Εθνικόν Ονειρον (δεκταί) Κλεριτόπουλο τον 21 (θερμά συλληπητηρίας) Κάκιαν (δυστυχώς, αύτα τα ποιημάτια δεν τα ξένων πάρε καμίαν Αυθορμητόν ήσας πολλά πατάληλα) Φοίζον ήχι, έπιστη της Σελίδος, δεν δημοσιεύειν) Παλάπαν (έλαβα, εύχαριστω) Κ. Π. Παπαλ., Νιναν Α. Β., Παλλήναρη της Φακής, Πατρινόν Βιομήχανον, Ήσσων τον Μάρη, Ήσσηκήν Υδραν τον.

Είς διας έπιστολας έλαβα μετά την Τηρη Μαρτίου, ή απαντήσω εἰς τό προσεχές. — Καταλλάσσω κάρτας Ελληνιστικής Γαλλιστικής Ρηγούπολην, Σπάρτη. — Επιτευμένη Πετύμποτοπούλα, μετά εύχαριστος δέχομαι αλληλογνωμανίαν.

Κούπετο, ανίκανος, άπιμαλής, εύρημη, φούρνος, δύνασις, ψυχή, βεβαίως, άνάπτω.

Έσταλη ώπο της Ελλάδος του Κωνσταντίνου 195. Ελληνοφίλων

η—ειπε—κατα
196. Γρύφος

η—ειπε—κατα
T 1 η κόρη

η—ειπε—κατα
197. Καράτη

η—ειπε—κατα
A 198. Μικραί Αγγελική

η—ειπε—κατα
199. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
200. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
201. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
202. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
203. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
204. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
205. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
206. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
207. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
208. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
209. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
210. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
211. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
212. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
213. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
214. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
215. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
216. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
217. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
218. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
219. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
220. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
221. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
222. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
223. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
224. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
225. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
226. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
227. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
228. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
229. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
230. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
231. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
232. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
233. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
234. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
235. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
236. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
237. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
238. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
239. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
240. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
241. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
242. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
243. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
244. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
245. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
246. Συλλαβόργειρος

η—ειπε—κατα
247. Συλλαβόργειρ

"Νά, είδα το γιατρό..." (Σελ. 134, σ. γ').

Νοσοκομείο, που τού είχε 'πή' ή θυρωρός.

Ο αστυνόμος, στὸ θέατρο, ἔξακολούθησε τὴν ἀνάκρισί του. Κ' ἐπιτέλους ἔμαθε, διτὶ τὸ μεσημέρι οἱ μηχανικοὶ κ' οἱ υπηρέται εἶδαν ἔνα κύριο καλονυμένο, μὲ γένεια, που κανεῖς δὲν τὸν ἐγνώριζε, νὰ τριγυρίζῃ εἰς παρασκήνια.

Αὐτὸ τὸ μυστηριώδες πρόσωπο κάτι θά ἤξερε βέβαια... Κ' ἡ ἀνάκρισις τώρα θὰ προσπαθήσεις νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Οπωσδήποτε, ὁ μικρὸς Ἐρρίκος ἡ- τῶν ἀνάγκη νὰ μείνῃ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη στὴν Ὀστανδρ. Αμα τὸ ἀκουσε αὐτὸ ὁ θιασάρχης, εἶπε εἰς τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς:

Καὶ ἐπέμενα ἄγω νὰ μάθουν τὰ μέρη τους οἱ ἀναπληρωματικοὶ. Νὰ ποὺ ὁ θιασὸς μας ἔσχαρβαλώθηκε. Πάσι ὁ Καντινιώ, πάσι ὁ μικρὸς Δασλιγύ. Κι' δύως μᾶς περιμένουν αὔριο εἰς τὴ Σεβεγύλη νὰ δώτωμε παράστασι.

Τὸν Καντινιώ, ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς, θὰ τὸν ἀναπληρώσῃ ὁ Φραγκέ. Για τὸν μικρὸ Δασλιγύ δύως δὲν ὑπάρχει ἀναπληρωτής.

Μπᾶ! θὰ πατέη τὸ μέρος του ἡ Ζοζέττα. Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀγόρι δεκατεσάρων ἑτδύ.

Μπορεῖ βέβαια... ἀλλὰ ποὺ δὲν ἔρεις τὸν ρόλο;...

Θὰ τὸν μάθῃ.

Ως αὔριο; αδύνατο!

Μὴ λές τέτοια λέξι! ἐφώναζεν ὁ θιασάρχης γιὰ τοὺς ἡθοποιούς, τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. Μια φοβερὴ νύχτα.

Τὸ Δημοτικὸ Νοσοκομείο, που εἶχαν μεταφέρει τὸν Καντινιώ, ἀπειχεῖ δύο τούλαχιστον χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ θέατρο. Ο

Ἐρρίκος ἔχαμε ἐλη αὐτὴ τὴν ἀπόστασι, τρέχων μέσ' εἰς τὴ βροχή, καὶ κτύπησε μὲ ἀγωνία τὸ κουδοῦν: τῆς μεγάλης καργελόπορτας.

"Ενας γέρος θυρωρός, μ' ἔνα φανάρι εἰς τὸ χέρι, παρουσιάσθηκε πίσω ἀπὸ τὰ κάγρελα, ἀλλὰ δὲν ἔνοιξε τὴν πόρτα.

— Τὶ θέλεις; φωτίσε ὑπότομα.

— Νὰ μιᾶ μέσα... γρήγορα, γρήγορα!... Δὲν ἔφεραν ἀπόψε ἑδῶ ἔναν πληγωμένο, ἀπὸ τὸ θέατρο; Πῶς εἶνε;

— Τ' εἶν' αὐτά; ἀποκρίθηκε ὁ ἄγριος θυρωρός. Νομίζεις πῶς μπαίνουν 'ς ἔνα νοσοκομείο, ὥπως 'ς ἔνα γάληρα;... Εἰς τὸν φώνας μοιὲς τὸν εἶδε ὁ Ἐρρίκος. Κουνήσου! τὶ ἔχαμε;

— Νά, είδα τὸ γιατρό, ἀποκρίθηκε ὁ θυρωρός. Καὶ μοῦ εἶπε νὰ σου πῶ, διτὶ ὁ θεατρίνος εἶνε πάντα στὴν ἔδια κατάστασι, δηλαδὴ βαρειά, γιατί ἔχει καὶ τοὺς δύο πνεύμονας τρυπημένους απὸ τὴ σφαίρα. Τὸ αἷμα όμως σταμάτησε κι' ὁ πυρετός δὲν εἶνε τόσο δυνατός.

— Τότε νὰ πάω νὰ τὸν δῶ! εἶπε ὁ Ἐρρίκος.

— Κ' ἔχαμε νὰ τρέξῃ. Αλλὰ ὁ γέρος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Στάσου, τοὺς φόνας, ποὺ πάς;

χάνι;... Εἶνε δύο ὡρες ἀπὸ τὰ μεσά- νυκτα, εἶσαι μουσκιδί, πήγαινε εἰς τὴ σπίτι σου νὰ κοιμηθῆς. Κ' ἔλα αὔριο τὴν ώρα ποὺ δεχόμεθα, νὰ μάθῃς.

Πῶς; εἶτι θὰ τὸν ἀφίναν νὰ φύγῃ, ἔνῷ μέσα, ἔκεινη τὴν ώρα, ὁ ἀγαπημένος του Καντινιώ μπορεῖ νὰ ξεψυχοῦσε; 'Αδύνατο! Αὐτὸ θὰ τὸν σκληρό, ἀπάνθρωπο, ἀχαρακτήριστο!

— Τὶ νὰ κάμη;

— Τότε θυμήθηκε, διτὶ στὴν τσέπη του εύρισκε ἔνα χρυσὸ είκοσιστραγκο, ποὺ

τοὺ τὸ εἶχε δώσῃ ὁ Καντινιώ ἀπέναντι τοὺ πρώτου μισθοῦ του.

Τὸ ἔδγαλε καὶ τὸ ἔδωσε ἀπὸ τὰ κάγ- ρελα εἰς τὸν Κέρεβρο.

— Νά, τοὺ εἶπε, πάρε αὐτὸ κι' ἀνοιξέ μου... Κάποιος θαγρυπνὴ ἀκόμη εἰς Νοσοκομείο, γιὰ νὰ τὸν ωρτσω...

Τὸ χρυσάρι ἐμάλαξε τὸν σκληροκέρδο θυρωρό.

— Ε, μὰ βέβαια, εἶπε, πάντα ἀγρυπνεῖ ἔνας γιατρὸς καὶ οἱ νοσοκόμοι.

— Οδηγήσε με λοιπὸν στὸ γιατρό. Ο θυρωρὸς σκέφθηκε λίγο κ' ἐπειτα εἶπε:

— Καλά, περίμενε με δύο μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ ιδω τὸ μπορεῖ νὰ γίνη γιὰ σένα.

Συγχρόνως μισάνοιξε τὴν καργελόπορτα καὶ ὁ Ἐρρίκος μπήκε 'ς ἔνα εύρυχρο δωμάτιο μ' ἀκεστόχριστους τοίχους, μ' ἔνα τραπέζι καὶ με λίγα φύτα καθίσματα. Ήταν τὸ θυρωρεῖο. Ηερίμενε κεῖ-μέσα ὡς μισή ώρα, μὲ ἀγητικία ποὺ διλένα μεγάλωνε. Επιτέλους καὶ-μέσα εἶπε:

— Καλά περίμενε με δύο μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ ιδω τὸ μπορεῖ νὰ γίνη γιὰ σένα.

Συγχρόνως μισάνοιξε τὴν καργελόπορτα καὶ ὁ Θυρωρός μπήκε 'ς τὸ θυρωρεῖο.

— Ενας γέρος θυρωρός, γρήγορα!... Δὲν ἔφεραν ἀπόψε ἑδῶ ἔναν πληγωμένο, ἀπὸ τὸ θέατρο; Πῶς εἶνε;

— Τ' εἶν' αὐτά; ἀποκρίθηκε ὁ ἄγριος θυρωρός. Νομίζεις πῶς μπαίνουν 'ς ἔνα νοσο-

κομείο, ὥπως 'ς ἔνα γάληρα;... Εἰς τὸν φώνας μοιὲς τὸν εἶδε ὁ Θυρωρός. Κουνήσου! τὶ ἔχαμε;

— Νά, είδα τὸ γιατρό, ἀποκρίθηκε ὁ θυρωρός. Καὶ μοῦ εἶπε νὰ σου πῶ, διτὶ ὁ θεατρίνος εἶνε πάντα στὴν ἔδια κατάστασι, δηλαδὴ βαρειά, γιατί ἔχει καὶ τοὺς δύο πνεύμονας τρυπημένους απὸ τὴ σφαίρα. Τὸ αἷμα όμως σταμάτησε κι' ὁ πυρετός δὲν εἶνε τόσο δυνατός.

— Τότε νὰ πάω νὰ τὸν δῶ! εἶπε ὁ Θυρωρός.

— Κ' ἔχαμε νὰ τρέξῃ. Αλλὰ ὁ γέρος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Στάσου, τοὺς φόνας, ποὺ πάς;

χάνι;... Εἶνε δύο ὡρες ἀπὸ τὰ μεσά- νυκτα, εἶσαι μουσκιδί, πήγαινε εἰς τὴ σπίτι σου νὰ κοιμηθῆς. Κ' ἔλα αὔριο τὴν ώρα ποὺ δεχόμεθα, νὰ μάθῃς.

Πῶς; εἶτι θὰ τὸν ἀφίναν νὰ φύγῃ, ἔνῷ μέσα, ἔκεινη τὴν ώρα, ὁ ἀγαπημένος του Καντινιώ μπορεῖ νὰ ξεψυχοῦσε; 'Αδύνατο! Αὐτὸ θὰ τὸν σκληρό, ἀπάνθρωπο, ἀχαρακτήριστο!

— Τὶ νὰ κάμη;

— Τότε θυμήθηκε, διτὶ στὴν τσέπη του εύρισκε ἔνα χρυσὸ είκοσιστραγκο, ποὺ

Θέλεις νὰ μᾶς διώξουν καὶ τοὺς δύο, καὶ τὸ γιατρὸ καὶ μένα;... "Επειτα, εἶνε κίνδυνος καὶ γιὰ τὸ φίλο σου. Τώρα θέλεις ἀνάπτους καὶ ησυχία. Μὰ συγκινήσεις μπορεῖ νὰ τὸν τελειώσῃ. Τὸ καὶ λοιπὸν ποὺ σου θέλω, πήγαινε τώρα τοὺς γονεῖς σου, ποὺ θανητούς, καὶ ἔλα αὔριο τὴν δέκα. "Αν καὶ δὲν εἶνε ήμέρα επισκέψεων, θὰ κάμωμε τρόπο νὰ ιδης τὸ φίλο σου.

Τὸ θέριος εἶπε: "Ενῷ τὸ δυστυχισμένο παιδί εἶσελκο- γίζεται αὐτά, ὁ ἀέρας ἔπεισε καὶ η βροχή ἔπεισε λιγάκι. 'Αρχισε νὰ ξημερώσεις.

Ο δρόμος ἀπλώνετο ἐμπρός του μαχρύς καὶ ἔρημος. Οὗτε μιὰ ἀκτίνα ήλιου. Πάντοτε υγρασία καὶ μεγάλα σύννεφα μαύρα. Ήταν μιὰ ήμέρα μελαγχολική, πένθιμη, σαν τὴς σκέψεις του παιδιού...

(Ἔπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δέν σᾶς φαίνεται πῶς εἶναι μὲτα πολὺ σπουδαία ἐλεύθερις γιὰ τὴν πρωτεύουσα μας, τὴν πρωτεύουσα του Ελληνισμού, νὰ μήν σχηματίζεται ἀκόμη μηνηγεία στὸν θερινό ποταμό της Επαναστασεως, —έδω τοῦ Κανάρη, ἔκει τοῦ Μισούλη, παρακάτω τοῦ Καράσκανή, τοῦ Μπότσαρη, τοῦ Γρίβα, τοῦ Διάκου, τοῦ Νικηταρά, τοῦ Κωλέτη, τοῦ Μαυροκορδάτου, τοῦ Ανδρούτσου, τοῦ Σολωμού, τοῦ Καποδίστρια, τοῦ Σούτσου;... Αλήθεια, πολλὰν ἀπ' αὐτοὺς τὰ γάλακτα εἶνε στημένα στὴς ιδιαίτερες πατρίδες τους ή στοὺς τόπους δύους ἔδρασαν κ' ἐδοξάσθησαν. Τοῦ Ανδρούτσου εἰς τὴ Γραβιά, τοῦ Διάκου εἰς τὴ Ζάκυνθο, κτλ. Επρεπε δημως νὰ υπάρχουν καὶ στὰς Αθήνας, πούλειν τὸ κέντρο του Ελληνισμοῦ. Κι' αὐτοὶ οἱ νεώτεροι, κι' ἀλλοὶ ἀκόμη, πιὸ παλαιοὶ οἱ θηθηκοί ήρωες, διπος οἱ Καναπανοίδες.

Πολλὲς φορές ρίγθηκε ή ιδέα νὰ γίνη ἔνα Πολυάνδριον, ἔνα Πάνθεον. Είπαν μαλισταὶ νὰ χρησιμοποιησουν γι' αὐτὸ τὸν Λυκαονίητό. Αλλὰ διὰ τὸν θραύσα ή ωραία ιδέα έπραγματοποιήθη. Οὕτε οὔτε' ἀπὸ τὴς θερινής του 1912 καὶ 1913, ποὺ δέν έπεισε τὸν θύρρος, ἀναζωγόνησαν τὴν θερινήν υπερηρημένη κ' ἔδωσαν τὴν έκπληκτην στήλη τεῦ Ιερού Λόχου, ποὺ έδω καὶ κάμποσα χρόνια μεταφέρθηκε 'κει ἀπὸ τὸ παρόπαλον, καὶ προπύλαια, οἵους, καθὼς ζέρετε, ύπαρχουν στημένα τὰ γάλακτα τοῦ Ρήγα Φεραίου καὶ τοῦ Πατ

